

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 11. Memento mei, Domine, dum veneris. Magna est huius latronis pœnitentia, docet que nos talem agere, nostras pœnas fatentes esse egitimas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

Regno cœlesti, & coronas infiniti valoris im-
peritii, Reges creare potes regnorum Dei.
Nos mihi hoc carogo, vt locum sedemque ali-
quam designem, hoc tantum exopto: *Domine
memento mei.* Mi Rex hinc cum protinus desce-
ndas, ne me (amabo) derelinquas, Domine
mi, cum mundum deserens abeas, ne mei (pre-
ces) oblitiscaris. Ter maxime Deus, cum iam
regnum tuum ingrediaris, placeat tibi vt hu-
ius humillimi, & fidelissimi tui serui recoide-
ris: etenim te labijs confiteor, te lingua pro-
fiteor, oculis veneros, corde diligo, anima adoro
& vita tibi famulor seruus additissimus.

§. II. Memento mei, Domine, dum ven-
eris. Magna est huius latronis penitentia,
debetque nos talem agere, nostras penas sa-
tentes esse legimus.

nam suscipit, vt illa se contentum esse liquido
protestetur: *Nos quidem iuste.*
Nocenda eum Diu. Augustin. hęc latronis
precantis verba: *Dum venis in regnum tuum,*
latis conformiter Græco textui, qui habet, *In
regno tuo,* nam intellexit de die iudicij qui in
S. S. literis vocatur dies regni eius. Quatum
intelligo considerat quod Christus in nocte di-
xerat coram pleno sacerdotum consistorio, quod
quamuis eum tunc ligatum captumque cerne-
rent, tamen reuertetur ipse regnatorus.
*A modo videtur filium hominis, venientem in nu-
bis cæli;* quod sic D. Aug. interpretatur. O
64.

Domine Dominorum: peccatorum meorum
grauitas poenatum meretur æternitatem poenali-
que æternitatis; hoc vnicui te deprecor, vt
mibi tempus indulgeas quo contritus pro illis
satisfaciam, in hac me cruce permitteas vsque
ad vltimum mundi diem, quo gloriosus ven-
turus es iudicare, tunc autem obsecro, mise-
rans memento mei peccatoris. Animum mirare
ad satisfactionem & agendam poenitentiam
promptissimum: obstupescere quam paratus sic
ad disciplinas, ieiunia, vigilijs, cilicia, qui
pro debita suorum scelerum satisfactione tor-
mentum hoc grauissimum vsque in diem iudicij
persevere desiderat. Hac una inter sapientissi-
mas latronis huius numeranda est actioes.
quia poenas acceptauit necessarias, secusque
patiendõ voluntarias ac tanta mentis prompti-
tudine, vt paratus sit in ipsum iudicij diem
hac crucis infamia poenaeque plecti, id est mil-
lenis annis, si tantis differretur. Per hoc latro
Consummatus in brevi expleuit tempora multa.
Quia licet non nisi vnicus actus fuerit, illum
tamen tanta expressit efficacia, & affectuosa
voluntate, vt tantum hic illo voluerit, ac si to-
to illo tempore in sumenda poenitentia perse-
uerasset.

Sæpe numero lectionem expendimus quam
D. Hieronym. prescribit matronæ cuidam il-
lustrissimæ Ramana nomine Furtiæ, ex Camil-
lorum natæ progenie, quod inter alia pietatis
& vtilitatis exercitia, hoc vnicè nos ad salutem
promoueat incrementum, si nouerimus de ne-
cessitate facere virtutem, quam doctrinam eg-
regie profecutus est D. Chrysost. Plusimum
apud Deum mereri potes (inquit ille) si mor-
bos & corporis infirmitates te inuito terroentes
& iacturas te nolente aduenientes, & calamita-
tes quas nolens volensque incurristi, iam il-
lis obrutus, acceptaueris coram Deo in debitum
scelerum tuorum supplicium, cum integre uiuip-
T c

27 O latronem te Apollolom, magnumque Pre-
dicatorem, quanto meliori iure de te hoc
dicimus quod de Asacle: *Cursor velocissi-
mus,* tantum inquam, vt breuissimo tempore
ceterorum peregrinantis spatij quantum alij horis
quam plurimis. Merito tibi hoc occinimus:
Consummatus in brevi, expleuit tempora multa:
placuit enim eras Deo anima illius. *Consummatus
in brevi in omni sanctitate & hoc quod vici fan-
tissimi vix placitis auctorum curticulis asse-
quatur, hic puncto temporis obtinet, vt san-
ctissimus euadat & consummatus, tantumque
perfruat, vt dicat Diuus Augustinus: Cito
repleuit eum Spiritus Sancti eruditio. Perfectissimè
in studio fuit & primo: in poenitentia, cui pal-
mam non espuerunt etiam hi, qui plurimos il-
los annos, si facerent annos consecrarent. Perfecta poeni-
tentia culpæ requirit cognitionem eum dolore
& humil. eiusdem confessione, cui adiuncta sit
integra satisfactio. Latronis attende poeniten-
tiam, quam clara suorum scelerum cognitio,
quam humilis confessio, quam perfecta & supe-
rabilis his verbis notatur laudaturque satis-
factio: *Nos quidem iuste, nam digna facti recipi-
mus.* Talia mea esse fateor delicta, vt pro illis
aliquis dignis essent mille millia crucium. Mille
obnoxius sanæ erimibus, quorum singula tan-
tum merentur, quam unum fero supplicium. Hoc
indicit his verbis: *Digna facti recipimus.* Hac
cognitione cuncta poenitens detestatur crimi-
na, panderetque illa castigari: in quorum sa-
tisfactionem hanc tali cordis poenitudine per-
Neron Basi, de Lantica. Tom. II.*

II. Latro
crucem
libere ac-
cepit
pro pec-
catis suis

Epist. 10.
ad Euri-
am.

Ho. 64. ad
pop. Vnde
Ho. 9. in
19.

sius in Dei voluntate resignatione. Triplicis species filios potest quis hoc in mundo habere, quosdam spurios, qui ex natura sua, iuxta legum decreta, paternae hereditatis sunt omnino incapaces. Alii sunt legitimi, qui ex natura sua sunt heredes, quibus hoc competit sanctum:

III. Triplicis species filii & operta. Rom. 8. 17.

28

Ita discernendum de tuis operibus, quae sunt veluti filii tui: quaedam sunt ita caelestis hereditatis incapacia, ut nullatenus eam possint obtinere: & haec sunt ipsa peccata, de quibus Apostolus:

Ephes. 5.

Hoc facite intelligentes, quod omnis fornicator, aut immundus, aut auarus, quod est idolorum servitus, non habet hereditatem in regno Christi & Dei. Alia sunt legitima, opera nimium facta cum adiutorio diuinae gratiae ex eius amore, qualia sunt actus fidei, spei, & charitatis, & virtutum moralium, quae iustus & amicus Dei operatur, quibus de iure competit gloriae caelestis hereditas: unde & eam Dominus talibus in die iudicii retribuere amplissimum dicendo: *Venite benedicti Patris mei, possidete patrum vobis regnum a constitutione mundi.* *Ejus enim est deus mihi manducare: sicuti & deus meus potum est.* Sunt & alia illegitima, scilicet poenalia, quae nobis repugnant voluntate proveniunt, quae ex hoc quod nostrae repugnant voluntati, non possunt esse legitima, & meritoria: haec autem legitima reddi possunt, & digna fieri caelestis hereditatis, si de novo acceptentur coram Deo, Rege supremo, & diuino eius adiuti subsidio illa admittamus, ut nostra, hoc est, ut debita in scelera nostrorum condignam vindex, & executionem submissionis, quam nostra debet volumus per omnia diuinae, quando morbum admittis, & a se tibi placere, teque velle hunc pro peccatis tuis perpeti, & quia sic diuinae placere voluntati: atque eodem modo pauperatatem, persecutionem, aliaque calamitates. Hanc viam ingressus est Iob tribulationibus suis poenisque contritus, ita Chanaanza mulier voluit, iam fecit sibi calumniam qua Christus eam ut canem excipiebat. Nec aliter sanctissimus Lazarus & mendicus ieiunia illa extrema coluit, quae fame deficiens pro amore Dei libens sustinebat, ut notat Diu. B. fil. & nos alios diximus huic argumeto in-

Matt. 25. 34.

haerentes. Hac arte, utpote prudentissima sibi

consulto datus: illum etenim crucem ad quam iuste contra voluntatem suam fuerat processurus, & in qua iam etiam nolens pendebat, acceptavit, conuersus ad illustrissimum Regem & in eius conspectu de nouo illum admissum, ut pote debitum iustumque facinoribus suis supplicium: *Fuit illi cruce sita D. Ambrosius, a. p. p. portulis non tam supplicij damnatio, quam sicuti occasio.* Huic adlungo D. Hieronymus, h. *Tamulo micitij pacem, martyrium.*

Nec ab his diluider sententia D. Augustini, quam opportunè proferi Ianfen nam excedens doctrinam D. Cypriani, latronem huic in album referentis Martyrum, quærit, quæ ratione possit illud fieri? & respondet, hoc factum fuisse, quando cruce suspensus, ad quam pro scelerebus suis damnatus fuit, ad Deum se conuertit, & coram eo illum pro scelerebus suis acceptavit, Christum publicè confessus est, & crucifiscians animo atque intrepidus, ut scilicet non ita gerere coepit, quasi qui crucem illam admittit, & mortem patiebatur propter confessionem, quam de Christi diuina persona facta, bat toto audiente mundo, frendentibus hereticus inimicis: *Tanto namque pondere appetitum est tantumque voluit apud eum, qui noui appetit, quod confessus est Dominum crucifixum, quantum si fuisse pro Domino crucifixus.* Cognata est, inquit S. Doctor, eximia vis nostrae voluntatis coram Deo: etenim pro eius mensura, est & mensura proximi, quod nobis retribuit, & hoc dicimus coram eo agere, quod cum illa operantur vel operari desideramus.

Hoc est, inquit, quod viros sanctos tantopere demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

re demulcet, & spe certissima monachos re-creat sanctissimos. Adest aliquis cui non nisi velle est iugurium, de mundo secedit, huic pro Deo renunciat. Quæ hic potest spe fulcra? Si opus illius attendas, exiguum est admodum, quia opus in se paruum fuit: potro quando videns eum ad angulum vnius cellulae recessum, eius attende voluntatem, quæ velle hoc dimisit iugurium, quomodo dimisit illud? An hoc dimisit quia vix vilius erat momenti, & quod si pretiosum fuisset, non reliquisset? vtiq; ergo parum recipiet. Potro, si tali voluntate delectu, quod si, sicut possidens illud solum velle iugurium relinquit, ita propter Deum omni mundi diuitias promptus abnegaret, cunctisq; palatis renunciat. Imperiis, imo toti vniuerso, si Dominus illius esset, extra & eorum est, quod retribuetur ei quasi id totum Dei gratia deseruisset, in cuius oculis affectus inter-

Dicitur: *Conuerit se aliquis, dimisit celum, turbantur, & ad mortem usque commo-*
uentur solo crucis audito nomine. Gentilibus?
Insolentiam adstant, & ut mentis errandem
explodunt: quod Dominus ut malefactor pro
seruo occumbat, patiaturque abiectione: Nos
prædicamus Christum crucifixum, ludæis quidem
scandalum, gentilibus autem insipientiam.
 Hæc est illa fides (testante D. Ambr.) huius
 latronis eminentissima, quæ utraque hæc con-
 fiteatur, quando iam creditum erant operosiora:
 nec enim tunc Christus miracula faciebat in
 Diuinitatis suæ signaculum, sicut in vita: nec
 se gloriosum ostendebat sicut in Transfigura-
 tione: sed ea tantum patiebatur, quæ notum
 videbantur aliena, sed insuper omnino creden-
 dis de ipso contraria. Nihilominus hic & in hoc
 statu credit eum Deum verum, unde & illi no-
 men Deo proprium imponit, nempe Dominus
 absolute. *Domine*: deinde Regem proclamatur reg-
 norum non huius vitæ terrenorum: iam enim
 liquido constabat Christi temporalem vitam ter-
 minari finemque accipere, sed æternorum: nec
 non declat, quod hæcenus mundus ignora-
 uerat, mysterium scilicet crucis ad excellentiam ten-
 dere glorificationem, non autem opprobrium
 adferre patienti: tandem eius præco clamant in-
 nocentiam testaturque innocium mori, & pec-
 cata luere alienas: *Nihil mali gessit. Et. Domine*
memento mei Et. magna planè (testem produco
D. Ambr.) Et admirabili fides, quæ Christum cru-
ifixum glorificari magis crederet quam pati.

§. 12. Memento mei Domine. Tam excel-
lens est huius latronis fides, ut in aliquo
vincat Patriarchatum imo & Abrahæ fidem.
§. 13. Secundò perpendamus, eminentem huius
latronis fidem in quo singulariter illa re-
spendet quam sic extollit D. Ambr. Magna
& perfecta fides in latrone fuit, magna planè &
inimicis. Cuius hæc dat rationem: etenim
 articulus fidei nostræ omnium grauissimus ac
 difficillimus hic est, ut credamus, quod ille,
 qui moriebatur claus in cruce confixus per
 manus hostium suorum, verus erat Dei filius,
 quodque pro illis toroque redimendo mundo
 moriebatur. Ardua credit quisquis hoc credi-
 derit. Præcipit hoc Dominus propheta suo E-
 zechielico prædicare, at ille respondet: *Domine*
ne mihi quis aures huic præbebit fidei: vel cui
persuaderi poterit, Dominum illum esse glo-
rie, qui tantis obrutus doloribus poenitque
cre. moritur: & eum esse vitæ auctorem qui in cru-
ce suam perdit ignominiosus? & eum esse æter-
nz Misericordiam Deum, qui de probrolo slipite
decidit tantam sustinet abiectionem? Domi-
ne quis credidit auditus nostris, & brachium Domi-
ni cui reuelatum est: non est ei species, neque de-
cor, vidimus enim & non erat aspectus Et. D. Paul
chripit crucis mysterii præconium, & hic non par-
va occurrit difficultati: cui hoc prædicabitur?
Ludæi: hoc ipsi scandalum habent & offendi-

culum, turbantur, & ad mortem usque commo-
 uentur solo crucis audito nomine. Gentilibus?
 insolentiam adstant, & ut mentis errandem
 explodunt: quod Dominus ut malefactor pro
 seruo occumbat, patiaturque abiectione: Nos
 prædicamus Christum crucifixum, ludæis quidem
 scandalum, gentilibus autem insipientiam.
 Hæc est illa fides (testante D. Ambr.) huius
 latronis eminentissima, quæ utraque hæc con-
 fiteatur, quando iam creditum erant operosiora:
 nec enim tunc Christus miracula faciebat in
 Diuinitatis suæ signaculum, sicut in vita: nec
 se gloriosum ostendebat sicut in Transfigura-
 tione: sed ea tantum patiebatur, quæ notum
 videbantur aliena, sed insuper omnino creden-
 dis de ipso contraria. Nihilominus hic & in hoc
 statu credit eum Deum verum, unde & illi no-
 men Deo proprium imponit, nempe Dominus
 absolute. *Domine*: deinde Regem proclamatur reg-
 norum non huius vitæ terrenorum: iam enim
 liquido constabat Christi temporalem vitam ter-
 minari finemque accipere, sed æternorum: nec
 non declat, quod hæcenus mundus ignora-
 uerat, mysterium scilicet crucis ad excellentiam ten-
 dere glorificationem, non autem opprobrium
 adferre patienti: tandem eius præco clamant in-
 nocentiam testaturque innocium mori, & pec-
 cata luere alienas: *Nihil mali gessit. Et. Domine*
memento mei Et. magna planè (testem produco
D. Ambr.) Et admirabili fides, quæ Christum cru-
ifixum glorificari magis crederet quam pati.
 Crebro Redemptor noster contendit hoc
 crucis mysterium hominibus explicare, prædi-
 cens, se in illa moriturum, sed ad hominis sui
 sanctificationem & exaltationem: unde semper
 hoc verbo utebatur, exaltati pro crucifigi: *Oportet*
exaltari filium hominis. Ego si exaltatus fuero à
terra omnia traham ad meipsum. Hoc Iudæi non
intellerunt: iudicabant enim ex legis inter-
pretatione, mori in cruce aliud esse non posse,
 quam finem accipere & deleri & esse malefici-
 dum: quinimo & ipsi sanctissimi Apostoli in
 hoc mysterio adeo tudes fuisse arguuntur, ut si-
 cut ipse D. Luc. testatur, dicente illis hoc Chri-
 sto clarissime & explicitè, nec vnumquidem ver-
 bum perceperint, quinimo die quodam prædi-
 cente Christo mortem suam in cruce, D. Petrus
 se illi opposuit eumque redarguit, quasi con-
 tus, ut caneret palinodiam, mutaretque sen-
 tentiam: *Et assument enim Petrus caput inuerepa-*
re eum, dicens: absit à te Domine non erit tibi hoc.
 Ob quem causam Saluator illum durus excepit,
 eum sibi accusans a iudæis, & hebetè ac idio-
 tam

II.
 Nec il-
 lud Apo-
 stoli ca-
 pere po-
 tuerunt.
 Matt. 16.
 22.

